

כפירת שיעבוד קרקעות

שי בן שימול

ראשי פרקים:

א. פתיחה

ב. שיעבוד בפועל או בכח

מחלוקת הרמב"ן והרא"ש

כפירת שיעבוד קרקעות ומטלטלין

ג. שיטת הרמב"ם

כפירת שיעבוד קרקעות בכתובה

חיוב שבועה וחיוב קרבן שבועה

הודאת שיעבוד קרקעות - התחייבות ופירעון

א. פתיחה - מהלך הסוגיא

הגמרא בבבא מציעא ד, ב בהמשך לדין הילך מנסה להביא הוכחה לכך שהילך פטור משבועת מודה במקצת.¹ את ההוכחה מביאה הגמרא מ"שטר סלעים" כלומר, שטר שסכום ההלוואה הכתוב בו לא מפורש אלא כתוב רק בלשון "סלעים". המלווה טוען שהלווה חמשה סלעים והלווה טוען שלווה רק שלשה סלעים. נחלקו בכך ר' שמעון בן אלעזר (רשב"א) ור' עקיבא. רשב"א סובר - הואיל והודה במקצת הטענה, שהרי המלווה טען חמשה סלעים והלווה הודה בשלשה, הלכך נשבע מדין מודה במקצת. ר' עקיבא סובר - נחשב כמשיב אבידה² ופטור.

1 הגמרא בשבועות לט, ב לומדת מהפסוק "אֲשֶׁר יֹאמֵר כִּי הוּא זֶה... " (שמות כב, ח) שאדם שנתבע סכום כסף והודה שחייב מקצת הסכום וכפר בשאר דינו הוא שחייב שבועה על החלק שכפר בו. ניתן למצוא לכך שלשה טעמים: א) חייב שבועה משום שרגליים לדבר שמשקר. ב) יש להשביעו על הממון שהודה, ועל ידי כך מגלגל עליו שבועה על הממון שכופר, כעין גלגול שבועה. ג) גזירת הכתוב.

2 מהמשנה בגיטין ה, ג למדנו "המוצא מציאה לא ישבע מפני תיקון העולם" דהיינו, אדם שמשיב אבידה למאבד וטוען המאבד שהמוצא לא משיב לו את כל האבידה אלא משאיר חלק מאבידה אצלו אין המוצא

למסקנה, בין לרשב"א ובין לרבי עקיבא לווה שטען שתיים פטור משבועה. סיבת הפטור היא לא מפני שהילך פטור משבועת מודה במקצת, אלא משתי סיבות אחרות. הסיבה הראשונה - מפני שיש לו שטר שמסייע לו.³ הסיבה השנייה - מפני שהודה בשטר והשטר נחשב כשטר שיעבוד קרקעות ואין נשבעים על כפירת שיעבוד קרקעות. במאמר זה נעסוק ונרחיב בביאור פטור שבועת מודה במקצת בכפירת שיעבוד קרקעות.

ב. שיעבוד במועל או בכח

מחלוקת הרמב"ן והרא"ש

המשנה במסכת שבועות (ו, ה) מונה מספר דברים שעליהם לא חל חיוב שבועה, וביניהם קרקעות: "אלו דברים שאין נשבעין עליהן: העבדים, והשטרות, והקרקעות, וההקדשות". הלכך, בסוגייתנו, כשאדם מודה בסכום שכתוב בשטר הוא מודה בעצם גם בקרקעות המשועבדות לאותו שטר, ואם ישבע על אותו שטר, נמצא אפוא שנשבע על קרקעות.

על בסיס תירוץ זה של הגמרא שואלים הראשונים,⁴ לפי מי שסובר שקרקע משתעבדת לשטר מדאורייתא כיצד יתכן מצב שבו תהיה שבועת מודה במקצת? הרי בכל הלוואה קיים שיעבוד קרקעות, ואין נשבעים על כך.

התוס' (ד, ב ד"ה "אין נשבעין") והרא"ש (שבועות ה, ג) תרצו ששבועת מודה במקצת תחול במקרה שהמלווה מוחל על השיעבוד של הקרקע לשטר או במקרה שללווה אין כלל קרקעות. במקרים אלו תחול שבועת מודה במקצת מפני שהקרקעות אינם משועבדים לשטר. תירוץ זה קשה, מפני שעדיין ברוב המקרים

חייב להשבע מדין מודה במקצת, אע"פ שמדין תורה הרי זה ככל מודה במקצת הטענה וחייב להשבע אך פטורו חכמים מן השבועה מחשש שלהבא לא ישיב את האבידה פן יבוא לידי שבועה. ובנידוננו, ר' עקיבא סובר, שמכך שהלווה מודה בשלשה סלעים נחשב כמשיב אבידה ויש לפוטרו מן השבועה שכן בנקל היה יכול לכפור בסלע השלישי ומכך שלא עשה כן נחשב כמשיב אבידה.

3 סכום ההודאה שלו תואם במידה מסויימת את לשון השטר. כלומר, סתם לשון "סלעים" הכוונה, שניים. מפני שמיעוט רבים - שניים.

4 תוס' ב"מ ד, ב ד"ה "אין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות", רא"ש שבועות ה, ג ובחידושי הרשב"א שבועות לו, ב.

של הלוואה בשטר לא יישבע הלווה משום שאף אחד מהתנאים המסוימים הללו לא חל.

הרמב"ן (מובא ברא"ש שם) חולק על תירוץ זה:

דהא בורכתא, דכל מודה מקצת שאין בו עדים כאן - חייב, דאפי' תבעו נמי מנה לי בידך בשטר ואבד ממני השטר, והלה אומר אין לך בידי אלא חמשים בשטר - חייב הוא שבועה דאורייתא כיון דאמר דאין השטר כאן ואין יכול לגבות בו מן המשועבדין לאו שעבוד קרקעות מקרי.

הרמב"ן, בשונה מתוס' והרא"ש, סובר ששיעבוד חל רק במקרה בו יכול המלווה לגבות את הקרקע מהלווה בפועל ולא רק בפוטנציאל. הלכך, במקרה שאדם תובע את חבירו שהלווה לו מנה על שטר אך השטר אבד והלווה מודה רק בחמישים, יתחייב הלווה שבועת "מודה במקצת" מפני שהמלווה אינו יכול לגבות את הקרקעות שהשתעבדו לשטר, אפילו אם לא מחל לו על השיעבוד ויש ללווה קרקעות. למרות שבפוטנציאל משועבדות הקרקעות לשטר, בפועל אינו יכול לגבות, מפני שאותו שטר אבד. במקרה כזה השיעבוד אינו פוטר את הלווה משבועת מודה במקצת.

הרא"ש מתייחס לטענת הרמב"ן:

ואין דבריו נראין לי, דכיון דשיעבודא דאורייתא, אפי' מלוה על פה נמי נשתעבדו נכסיו. והא דלא גבי מיתמי ומלקוחות, משום דאין המלוה ידוע כיון שאין עדים בדבר ואפילו הלוה מודה דחיישינן לקנוניא.⁵ ואם היה הלוקח מודה בהלוואה היה גובה ממנו, הלכך אין שיעבוד קרקעות תלוי לא בעדים ולא בשטר למאן דאית ליה שיעבודא דאורייתא, אלא [על] כל הלוואה נשתעבדו נכסי הלוה.

הרא"ש דוחה את דברי הרמב"ן ואומר שכל עוד השיעבוד חל נחשבים הנכסים משועבדים למרות שאין אפשרות לגבותם בפועל. כיוון שדין השיעבוד הוא מן התורה משתעבדים כל הנכסים של הלווה אפילו במלווה על פה (ללא שטר). העובדה שלא גובים בפועל, אפילו אם הלווה מודה, נובעת מכל מיני סיבות צדדיות.

5 כלומר, שחוששים שאולי הלווה כן שילם את החוב והמלווה והלווה סיכמו ביניהם שיודה הלווה שעדיין לא שילם את חובו ולכן יגבה המלווה את הקרקעות מן הלקוחות ויתחלקו בניהם ברווחים.

אמנם, אם הלקוחות בעצמם מודים בהלוואה גובים מהם את הנכסים המשועבדים.⁶ משמע מכך שאין השיעבוד תלוי בשטר או בעדים, אלא חל גם אם בפועל אינו יכול לגבות.

לסיכום, מחלוקת התוס' והרא"ש עם הרמב"ן היא במקרה שהמלווה אינו יכול לגבות בפועל את הקרקע מן הלווה או הלקוחות. האם כפירה במקרה כזה תחשב כפירת שיעבוד קרקעות ויפטר הלווה משבועת "מודה במקצת", או שמא, כיוון שבפועל אין המלווה יכול לגבות לא תחשב ככפירת שיעבוד קרקעות ויתחייב הלווה בשבועה?

כפירת שעבוד קרקעות ומטלטלין

לפי שתי השיטות יש לבאר, מדוע במקרה בו חל השיעבוד (בין אם בכח ובין אם בפועל) פטור מן השבועה? הרי החוב לא חייב להיגבות מן הקרקע אלא יכול גם להיגבות ממטלטלי הלווה, במיוחד לנוכח העובדה שגביית מטלטלים קודמת לגביית קרקע. הלכך, תחול השבועה על המטלטלים! לשאלה זו מתייחסים גם ה"נחלת דוד" וגם רבי אלחנן ווסרמן ב"קובץ שיעורים". ה"נחלת דוד" (בבא מציעא ד, ב) מיישב תחילה את דברי הרמב"ן:

וצריך לומר דטעמו (של הרמב"ן) הוא דמי שיש לו שטר עיקר סמיכתו הוא על שעבוד ניכסי דאית ביה... נמצא דעיקר סמיכתו היא על שעבוד הקרקעות ולכך כשתובעו בשטר חשבינן עיקר תביעתו כמו שתובע קרקע, וגם הודאתו בשטר חשבינן ג"כ כהודאת קרקע ג"כ מהך טעמא, משום דעיקר סמיכת בעל השטר הוא על הקרקע משום דאינו יכול להבריחם ולמוכרם כיון דטריף מלקוחות.

מסביר ה"נחלת דוד", באמת על ידי השטר יכול לגבות גם מן המטלטלים, אך כשאדם מלווה בשטר, הוא סומך דווקא על הקרקעות ולא על המטלטלים מפני שללווה יש יכולת לאבדם או להעלימם. לכן, כשתובע המלווה את החוב שבשטר זה נקרא שתובע את הקרקע המשועבדת לו. וכן, מי שמודה בשטר משמעו שמודה בקרקע.

6 גם אם הלווה מכר את קרקעותיו יכול המלווה לגבות את אותם קרקעות אפילו שמכרם הלווה מפני שבשעת המכירה היו הקרקעות משועבדות למלווה הלכך יש לו את הזכות לגבותם מן הלקוחות (הקונים מן הלווה).

אחר יישובם של דברי הרמב"ן פונה ה"נחלת דוד" ומתרץ על פי הרא"ש ותוס' את שאלתנו - מדוע פטור הלווה משבועה, הרי עדיין יש כפירה במטלטלים היכולים לחייבו?

וצריך לומר דהרא"ש מפרש דהא דאמר משום דהוי שטר שעבוד קרקעות ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות... היינו משום דאף דתובע ממנו ממונא, מ"מ בשעת ההלוואה לא נשתעבדו לו רק הקרקעות... אבל מטלטלין לא נשתעבדו לו כלל בשעת הלוואה, דהא אינם נגבים מהיתומים ומלקוחות ואינם נגבים רק מכאן ולהבא, ולכך כשתובעו בשטר חשבינן ליה כתביעת קרקע משום דלא נשתעבדו לו בשעת ההלוואה רק קרקע, והתביעה היא על מאי דנתחייב לו למפרע בשעת ההלוואה.

מתרץ ה"נחלת דוד", כשאמר הרא"ש שהשטר שעבוד קרקעות הוא ואין נשבעים על כפירת שעבוד קרקעות, התכוון לכך שבשעת ההלוואה משתעבדים לשטר רק הקרקעות גרידא ולא המטלטלים. כשאדם תובע מחבירו ממון הדבר נחשב כתביעת קרקע בלבד מפני שבשעת ההלוואה לא היו המטלטלים משועבדים, והתביעה היא על מה שהתחייב לו בשעת ההלוואה בלבד. לכן, כשאדם מודה או כופר בקרקע אינו נשבע על המטלטלים מפני שתובעו על מה שנשתעבד בשעת ההלוואה, ובשעת ההלוואה נשתעבדו רק הקרקעות ולא המטלטלים.

בדרך שונה מיישב שאלה זו הקובץ שיעורים (ב"ב תכט) בשם ר' חיים מבריסק:

ושמעתי בשם כ' מו"ר הגר"ח הלוי זצ"ל מבריסק דכיון דאיכא שני השיעבודין לא נשלמה כפירת הממון אלא על ידי כפירת שניהן, דאילו משכחת שיכפור בשיעבוד הגוף גרידא ויודה בשיעבוד נכסים לא הוי כפירת ממון, ונמצא דמה שכופר גם בשיעבוד נכסים עי"ז נשלמה כפירת הממון.

הקובץ שיעורים מבאר שכדי שתיחשב הכפירה לכפירת ממון צריך לכפור בכל. כלומר, גם בקרקעות וגם במטלטלים. הלווה לא מתחייב שבועה מכח המטלטלים מפני שלא נקרא כופר בממון אלא רק במקרה שיכפור גם בקרקעות ובכך נפטר מן השבועה.

ג. שיטת הרמב"ם

כפירת שיעבוד קרקעות בכתובה

הרמב"ם בהלכות אישות טז, כה כותב:

היא אומרת בתולה נישאתי ועיקר כתובתי מאתים והבעל או יורשיו אומרים בעולה נשאת ואין לה אלא מאה... אם היה הבעל קיים יש לה להשביעו שבועת התורה שהרי הודה במקצת הטענה... וכל הדברים האלו במקום שאין כותבין כתובה כמו שאמרנו.

משיג עליו הראב"ד: "א"א שבועת התורה אין כאן שהרי כפירת שיעבוד קרקעות הוא".⁷ מלשון הרמב"ם משמע, שאינו סובר שכפירת שעבוד קרקעות פוטרת משבועה. ה"מגיד משנה" במקום מתרץ את דברי הראב"ד: "ואני אומר שאין זו קושיא שכיון שהגאונים תקנו שתגבה הכתובה מן המטלטלין חזרה כתובה שאינה כפירת שיעבוד קרקעות בלבד".

לפי ה"מגיד משנה", דברי הרמב"ם נכתבו לאחר פסיקת הגאונים שתקנו שאפשר לגבות את הכתובה גם ממטלטלים. לכן, כשכופר, כפירתו חלה גם על המטלטלים והם המחייבים אותו שבועה.

ה"לחם משנה" על אתר מתקשה בהבנת תירוצו של ה"מגיד משנה" ואומר שלא מסתבר לומר שכאשר גובה האישה גם ממטלטלים לא נחשבת הכפירה ככפירת שיעבוד קרקעות. ראייתו מסוגייתנו בה רואים שכפירה בשטר, אליו משועבדים גם מטלטלים וגם קרקעות, נחשבת ככפירה בקרקע ופוטרת משבועה. אם כן, הוא הדין גם בכתובה, למרות שיכולה לגבות גם ממטלטלים, עדיין נחשיב זאת ככפירת שיעבוד קרקעות. אחר שהקשה על דברי ה"מגיד משנה", מתרץ ה"לחם משנה" בדוחק:

אם לא שנחלק בדוחק דשאני התם דהוי שטר ועיקר שטר לשיעבוד קרקעות הוא עשוי אף על פי שגובה ג"כ מן המטלטלין, אבל הכא אין כאן שטר אלא הוי במקום שאין כותבין כתובה וכיון שגובה גם מן המטלטלין לא הוי כפירת שיעבוד קרקעות בלבד.

7 המקור לדברי הראב"ד הוא הגמרא בכתובות פז, ב. שם רואים שאין הבעל מתחייב שבועת מודה במקצת במקרה שאמר שחייב רק מנה כיוון שכפירתו היא כפירת שיעבוד קרקעות.

ה"לחם משנה" מחלק בין תביעה שיש בה שטר לבין תביעה שאין בה שטר. בתביעה בה יש שטר עיקר התביעה היא הקרקע, מפני שעיקרו של השטר עשוי בכדי לגבות את הקרקעות מן הלווה. לכן, אף על פי שגובה גם מטלטלים, עיקר הכפירה היא בקרקע ופטור מן השבועה. אך במקרה בו הגבייה נעשית ללא שטר או כתובה, אזי השיעבוד החל על הקרקע ועל המטלטלים הינו באופן שווה, והכפירה במטלטלים מחייבת את הלווה בשבועה.

הרב מרדכי שטרנברג מקשה גם הוא את קושייתו של "הלחם משנה"⁸, מדוע באמת אין ה"מגיד משנה" מתייחס לגמרא בבבא מציעא, בה רואים שלמרות שיעבוד המטלטלים לשטר פטור הלווה משבועה? הרב מרדכי שטרנברג מתרץ שגמרא זו אינה מוסכמת לכולי עלמא, שהרי המקשן לא מסכים לכך שמציאות זו נחשבת כשבועה על קרקעות, ואדרבא מסברה נראה יותר כדבריו, שכאשר ישנם מטלטלים המשועבדים לשטר יתחייב בשבועה מכוחם, וכך סבר כנראה גם ה"מגיד משנה" בדעת הרמב"ם.

חיוב שבועה וחיוב קרבן שבועה

אמנם, מצינו עוד כמה מקומות בהם פסק הרמב"ם חיוב שבועה אף בכפירת שיעבוד קרקעות. במקומות אלו לא יועיל תירוצו של ה"מגיד משנה" שכן מדובר בהם בשטר ממש. למשל, בהלכות טוען ונטען ד, ד כתב הרמב"ם:

אין מודה במקצת חייב שבועה עד שיודה בדבר שאפשר לו לכפור בו. כיצד? מי שטען חבירו ואמר מאה דינרין יש לי אצלך חמשים שבשטר זה וחמשים בלא שטר, אין לך בידי אלא חמשים שבשטר אין זה מודה במקצת שהשטר לא תועיל בו כפירתו והרי כל נכסיו משועבדין בו ואפילו כפר בו היה חייב לשלם, לפיכך נשבע היסט על החמשים.

הרמב"ם פטר משבועת מודה במקצת מפני שנשבע על דבר שלא תועיל בו כפירתו. לכאורה, יכול היה לפוטרו הרמב"ם מחיוב שבועה כיוון שמדובר בכפירה בשטר שנחשבת כפירת שיעבוד קרקעות. נראה מכך שאין הרמב"ם סובר שכפירת שיעבוד קרקעות פוטרת משבועה.

וכן בהלכות עדות כב, ב כותב הרמב"ם:

ראובן שהוציא על שמעון שני שטרות אחד במנה ואחד במאתים וכפר שמעון בשני השטרות ועדי שטר זה כת אחת מאותן השנים שהכחישו זו את זו, ועדי השטר השני הכת השניה, הרי שמעון משלם מנה שיד בעל השטר על התחונה וישבע על השאר, יראה לי ששבועה זו שישבע על השאר בנקיטת חפץ כדין מודה במקצת, שהרי עליו שני עדים כשרים מעידין במקצת הממון שכפר בכולו, ולא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים כמו שבארנו.

משיג עליו הראב"ד שם: "יש מקשיין על זה והלא שטר שעבוד קרקעות הוא". גם כאן נראה לכאורה שהרמב"ם אינו פוטר משבועה בכפירת שיעבוד קרקעות. אך בניגוד גמור למה שראינו עד כה, בהלכות שבועות ז, ג פוסק הרמב"ם שיש פטור משבועה במקרה כפירת שיעבוד קרקעות: "וכן אם תבעו בקרקע או בעבד או בשטר וכפר ונשבע פטור משבועת הפקדון וחייב בשבועת ביטוי שהרי נשבע על שקר".

וכן מצינו בצורה מפורשת שם ח, יג:

וכן מי שהיתה עליו מלוה בשטר וכפר בה ונשבע פטור משבועת הפקדון, שהרי בשטר נשתעבד הקרקע ונמצא זה ככופר בקרקע, וכבר בארנו שהכופר בקרקע פטור משבועת הפקדון וחייב בשבועת ביטוי שהרי נשבע על שקר.

וצריך עיון, מה שונה דין זה בהלכות שבועות משאר הדינים שהבאנו לעיל? ר' חיים⁹ עמד על סתירה זו וחילק בין חיוב שבועה לבין חיוב קרבן:

שפיר חלוק דין קרבן שבועה מדין חיוב שבועה, דבקרבן שבועה הרי החיוב על כפירת החוב וגזלתו... וכפירת עצם החוב הוא רק מקרקע ומטלטלין ביחד, וע"כ שפיר פטור מקרבן שבועה. משא"כ לענין חיוב שבועה, שאנו באין לדון אם הוא חייב או פטור, וא"כ הוי להיפך, דכיון דבמה שנפטר מהקרקעות לא נפטר מהמטלטלין, וא"כ אע"ג דאין נשבעין על הקרקעות ונפטר משבועה מעצם חיובו על הקרקע, אבל הרי ג"כ חל חיובו על המטלטלין לבד, ויש בזה די לחייבו שבועה, כיון דחל החוב על המטלטלין גם בלא קרקע.

ר' חיים מחלק בין חיוב שבועה לבין חיוב בקרבן שבועה. קרבן שבועה חל רק במקרה בו כופר הנתבע בכל הממון, דהיינו המטלטלים והקרקע, וכיוון שכפירתו

9 חידושי רבינו חיים הלוי, הלכות אישות טז, כה.

כוללת כפירה בקרקע נפטר מקרבן. אך בדין חיוב שבועה, נדרשת הודאה במקצת וכפירה במקצת ולכן המטלטלים לבדם מחייבים את הנתבע בשבועה.¹⁰

הודאת שיעבוד קרקעות - התחייבות ופירעון

חילוק זה של ר' חיים עדיין איננו מספיק, שכן הגמרא אצלנו פטרה אדם מחיוב שבועה (ולא מחיוב קרבן) בטענה שכפירה בשטר הינה כפירת שיעבוד קרקעות. לכן, מסביר ר' חיים, מה יאמר הרמב"ם ביחס לגמרא בכבא מציעא:

ונראה לומר... טעמא דהילך מבואר בסוגיא שם משום דהוי כופר בכל, דהודאת שטר חשוב כפרוע ותשלומין לענין מודה במקצת ולענין ליפטר משבועה... ולפי זה נראה דהא דמחלקינן לשנים החיוב קרקע והחיוב מטלטלין, הוא רק היכא דחשוב עוד מחוייב ועומד בהודאתו, אבל היכא דבהודאתו חשוב פרוע ותשלומין בקרקע אז פשיטא דדינו כהודאת קרקע, ואף על גב דמודה גם במטלטלין מ"מ הפרוע והתשלומין שחל על השעבוד קרקעות משוי ליה להודאת שעבוד קרקעות... אבל אה"נ דבגוונא דלא הוי הילך ולא הוי פרוע ותשלומין בקרקע אז אמרינן כיון דחיובו הוא גם על מטלטלין ואית ביה גם הודאת מטלטלין שפיר הוי מודה במקצת ומחייבו שבועה.

ר' חיים מחלק בין הודאה "רגילה", בה האדם יצר התחייבות כלפי התובע, לבין הודאה שנחשבת כפירעון. בהודאה "רגילה" ניתן לחלק בין שיעבוד הקרקע לשיעבוד המטלטלים ולכן יתחייב בשבועה. אך הודאה שנחשבת פירעון, אע"פ שגם בה ניתן לחלק בין הקרקעות למטלטלים, כיוון שקיים בה פירעון קרקע הרי שהופכת להיות הודאת שיעבוד קרקעות ופוטרת משבועה.

וכך מיישב ר' חיים את הסתירה שמצינו בדברי רמב"ם. במקרה בו חייב הרמב"ם שבועה מדובר בהודאה "רגילה" ולכן מתחייב שבועה מכח המטלטלים. אך במקום בו פטר הרמב"ם משבועה מדובר בהודאה שנחשבת כפירעון ולכן דינה ככפירת שיעבוד קרקעות הפוטר משבועה.

10 מעין ההסבר המובא בדברי ה"קובץ שיעורים" בשם ר' חיים, לעיל בדברי הרא"ש. אמנם, יש לשים לב ששם הסברא היא הפוכה בדיוק. ע"פ הרא"ש צריך כפירה מלאה ע"מ להתחייב בשבועה וכיוון שכפירת הקרקע הייתה חלק מהכפירה הרי שפטרנו משבועה. אך לפי הרמב"ם, כפירה מלאה נדרשת רק בחיוב קרבן שבועה ואילו בחיוב שבועה אין צורך בכפירה מלאה ומספיקה כפירה במטלטלים לחייבו שבועה.